

Arrest

nr. 208 175 van 23 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE Ide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 november 2017.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 september 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in België in.

1.2. Op 14 november 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

*"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer), die verklaart te heten*1":*

naam : A.

voornaam : M.

geboortedatum : 01.01.1997

geboorteplaats : Amzakhel

nationaliteit: Afghanistan

Alias: A., M., 31.05.2000, Afghanistan; K., M., 11.08.2000, Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Slovenië toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, werd op 05.09.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 06.09.2017 asiel in België. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 11.08.2017 in Slovenië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene 17 jaar en 4 maanden oud te zijn waardoor betrokkene door onze diensten beschouwd werd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 31.05.2000. Echter liet de Dienst Voogdij op 19.09.2017 voor betrokkene bij het Departement Tandheelkunde van de Faculteit Geneeskunde van Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) te Leuven (BE) een medisch onderzoek uitvoeren teneinde na te gaan of betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. De conclusie van dit medisch onderzoek luidde: "analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat A. M. op datum van 19-09-2017 een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar". Overwegende het feit dat uit bovenstaand medisch onderzoek blijkt dat betrokkene meer dan 18 jaar oud is werd de voor betrokkene ingestelde voogdij op 26.09.2017 opgeheven. Bijgevolg wordt betrokkene niet meer beschouwd als niet-begeleide minderjarige waardoor zijn geboortedatum op 24.10.2017 door onze diensten werd vastgelegd op 01.01.1997. Op 24.10.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij ongeveer 11 maanden voor de datum van zijn interview in België vertrokken te zijn vanuit Afghanistan en stelde hij eerst per auto en te voet naar Servië te zijn gereisd met een transit via Iran, Turkije en Bulgarije. Betrokkene verklaarde 10 maanden in Servië te hebben verbleven om vervolgens door te reizen naar Slovenië met een transit via Kroatië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 11.08.2017 asiel vroeg in Slovenië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij verklaarde dat dit gebeurde in het kader van illegale binnenkomst. Hij verklaarde 5 dagen in Slovenië te hebben verbleven in een gesloten centrum alvorens verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 04.09.2017 gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 06.09.2017.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit door zijn vader met de smokkelaar werd afgesproken. Betreffende een overdracht naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet te willen terugkeren naar Slovenië omdat Slovenië een heel slecht land is. Verder stelde hij dat vluchtelingen niet erkend worden in Slovenië maar hij verklaarde ook niet slecht behandeld te zijn geweest in Slovenië.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde wel een in Oostenrijk verblijvende oom te hebben.

Op 27.09.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties, die op 11.10.2017 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit zo was afgesproken met zijn smokkelaar. Verder stelde hij ook niet te willen terugkeren naar Slovenië omdat Slovenië een heel slecht land is maar werd deze verklaring niet verder geduid of gestaafd aan de hand van concrete en specifieke elementen. We merken dan ook op dat bovenstaande verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Sloveense autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die werd vastgesteld aan de hand van het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Slovenië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij verklaarde dat dit in het kader van illegale binnenkomst gebeurde. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten afleiden dat de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk omwille van een asielaanvraag in Slovenië geregistreerd werden. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Slovenië ook bevestigd door het akkoord van de Sloveense autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betreffende zijn verblijf in Slovenië verklaarde betrokkene dat hij in Slovenië gedurende 5 dagen in een gesloten centrum verbleef. Hieromtrent merken we op dat de loutere vasthouding en detentie van de betrokkene door de Sloveense instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen

inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Zo maakte betrokkene geen melding van het feit dat hij onterecht of ongegrond zou zijn vastgehouden door de Sloveense autoriteiten of verduidelijkte hij niet verder op basis van welke grond hij werd vastgehouden door de Sloveense autoriteiten. Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 niet met zich meebrengt dat betrokkene na aankomst meteen opnieuw zal worden vastgehouden door de Sloveense autoriteiten en wensen we op te merken dat Slovenië onafhankelijke beroepsinstanties kent waardoor betrokkene steeds de mogelijkheid zal hebben om in beroep te gaan tegen een vasthouding in Slovenië. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene verklaarde slechts 5 dagen in Slovenië te hebben verbleven om daarna meteen en in een tijdspanne van 24 uur door te reizen naar België. We merken op dat deze verklaring tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene reeds op 11.08.2017 asiel vroeg in Slovenië maar dat hij slechts op 04.09.2017 arriveerde in België. Dit toont dan ook aan dat betrokkene zijn specifieke verblijfplaats in Slovenië niet verder meedeelde tijdens zijn interview en daarbij ook in het ongewisse laten of hij na zijn verblijf van 5 dagen in een gesloten centrum niet werd vrijgesteld door de Sloveense autoriteiten en eventueel werd overgebracht naar open opvangcentrum. Betrokkene verklaarde verder ook dat vluchtelingen niet erkend worden in Slovenië. Hieromtrent wensen we te benadrukken we dat de Sloveense instanties met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt dat: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dan ook dat de door de betrokkene in Slovenië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing waardoor betrokkene dan ook nog geen zekerheid kan hebben over het feit dat hij al dan niet geen kans zou hebben op erkenning. Bovenstaande betekent ook dat de Sloveense instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming waarbij betrokkene wel degelijk' de mogelijkheid geniet om tot een erkenning te komen op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

Verder benadrukken we ook dat de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 tevens ook impliceert dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Slovenië te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband wensen we ook op te merken dat we desbetreffend niet in het bezit zijn van concrete aanwijzingen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling in Slovenië die aantonen dat een overdracht van betrokkene aan Slovenië een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest impliceren.

Daarnaast maakte betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Slovenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene niet slecht behandeld te zijn geweest in Slovenië.

Verder benadrukken we ook dat Slovenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert ook dat Slovenië, net als België, asielaanvragen onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. We verwijzen desbetreffend echter wel naar het feit dat het Sloveense parlement op 04.03.2016 de nieuwe wet inzake bescherming ("Zakon o mednarodni zasciti") goedkeurde. Deze wet kwam tot stand in het kader van de omzetting van de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU en ontlokte kritiek bij Amnesty International (AI), dat vooral het gebruik laakte van de concepten "veilig land van herkomst", "eerste land van asiel" en "veilig derde land" ("AI, "Slovenia : new asylum legislation would violate the rights of refugees and asylum seekers", AI Index EUR 68/3580/2016). Volgens AI wordt hiermee aan verzoekers voor bescherming, van wie wordt aangenomen dat ze van een veilig derde land komen, een individueel

en inhoudelijk onderzoek onthouden. Hieromtrent merken we op dat er geen aanwijzingen zijn dat de bovenvermelde elementen in de nieuwe Sloveense wetgeving niet in overeenstemming zouden zijn met de bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU ter zake. Verder wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Sloveense instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Slovenië kent onafhankelijke beroepsinstanties.

Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde hoofdpijn te hebben omwille van een bomaanslag. Betreffende deze verklaring merken we op dat er tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Sloveense autoriteiten op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Sloveense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Sloveense autoriteiten."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 18 van het Handvest, van de artikelen 3, 16, en 17 van de Dublin III Verordening, van het non-refoulement beginsel, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht het enig middel als volgt toe:

"1ste Onderdeel

Artikel 18 van het Handvest bepaalt het volgende:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

De bestreden beslissing is voor verzoeker onaanvaardbaar. Te meer omdat deze niet afdoende is gemotiveerd. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De geboden motivering dient steeds in concreto beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier.¹ De motivering moet tevens draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Eerst wordt er verwezen naar de stereotype paragraaf van elke bijlage 26quater, de volgende paragrafen zijn een poging tot individualisering van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd waarom verzoeker niet de mogelijkheid wordt geboden om de asielaanvraag in België te laten behandelen.

De bestreden beslissing is evenmin afdoende gemotiveerd inzake de terugkeer van verzoeker naar Slovenië en de gevolgen die hij aldaar zal ondervinden, wat een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en de schending van het non-refoulement beginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de vaststaande feiten, elementen van dossier en argumenten van verzoeker geheel naast zich neerlegt.

In de bestreden beslissing wordt in vrij sibillijnse bewoordingen gesteld dat Slovenië instemde met het verzoek voor de terugname op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013 en dat er moet van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is eveneens zeer duidelijk dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig is geweest. De verwerende partij diende concrete informatie inwinnen inzake de stand van zaken in Slovenië en onder andere waarom verzoeker voor een periode van 5 dagen werd opgesloten, en of hij bij zijn aankomst opnieuw zal worden opgesloten. De verwerende partij laat ook na om daadwerkelijke garanties te vragen van de Sloveense instanties. Door dit niet te doen, schendt zij het zorgvuldigheidsbeginsel. Minstens is er sprake van een niet afdoende motivering, daar de situatie van verzoeker geenszins wordt weerlegd.

De situatie van verzoeker, met name de elementen in het asioldossier en de argumenten die hij heeft aangevoerd worden niet afdoende gemotiveerd. Op vrij beperkende wijze tracht verwerende partij vruchteloos het argument van verzoeker te weerleggen: " Verder stelde hij dat vluchtelingen niet erkend worden in Slovenië maar hij verklaarde ook niet slecht behandeld te zijn geweest in Slovenië. (Bestreden beslissing) De verwerende partij gaat ook voorbij aan verzoekers verklaring waarbij hij toch stelt dat hij Slovenië een slecht land vindt. Dit heeft uiteraard te maken met zijn ervaring en het feit dat hij voor een periode van 5 dagen werd opgesloten. De procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken is ook niet van aard om verzoeker uitgebreid de mogelijkheid te bieden om alle bezwaren uitvoerig aan de verwerende partij mee te delen. Er werd aan verzoeker zeer kort gevraagd waarom hij tegen de overname is.

Daargelaten dat de motivering volstrekt, vaag, niet concreet en gebrekkig is, dient te worden gesteld dat de verwerende partij geheel naast de kwestie redeneert. Zij verliest geheel uit het oog dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft. Minstens diende de verwerende partij toepassing maken van de severiteitsclausule van de Dublin-III Verordening. Het .wordt niet afdoende gemotiveerd waarom verzoeker niet daartoe in aanmerking komt.

Verzoeker is van mening dat de Sloveense autoriteiten onvoldoende rekening houden met de UNHCR richtlijnen waaraan in België – terecht - zeer veel waarde aan wordt gehecht en waarmee dus rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag.

Verzoeker stelt ook vast dat de verwerende partij onvoldoende heeft onderzocht of verzoeker al dan niet naar Kroatië zal worden uitgezet. Verzoeker vreest voor uitzetting naar Kroatië. Het risico is immers reël, daar verzoeker naar Slovenië reisde met een transit via Kroatië. Verzoeker verwijst naar de volgende nieuwsberichten die hem geenszins geruststellen:

"LJUBLJANA, Slovenia (AP) — Slovenie has canceled the planned déportation of a Syrian asylum-seeker following a public outcry.

Prime Minister Miro Cerar said Tuesday the government will consider granting a residence permit to A. S. in one of its upcoming sessions.

S. applied for asylum in Slovenia 20months ago after he was refused entry into neighboring Austria. Slovenian authorities rejected the application, insisting that his case should be handled by Croatia, where he had been before Slovenia.

Slovenia's official STA news agency says S. has done community work and become an example of successful refugee integration. He has won support from human rights groups and liberal politicians.

Two liberal politicians earlier Tuesday temporarily took S. to the parliament building to shield him from potential forced deportation.

EN "Refugee case could topple Slovenia government"

The Slovenian government is at risk of collapse over the fate of a single Syrian refugee – who faces deportation to Croatia under EU rules.

The case of A. S. gathered force last week when the ruling liberal party of prime minister Miro Cerar, the SMC, took the 60-year old man under its protection.

S., who arrived in Slovenia in late 2015, but who entered EU territory via Croatia, is threatened with deportation under the EU's so-called 'Dublin' asylum rule, which says that the point-of-entry state should take care of applicants.

Cerar's party wanted to bypass Dublin under another law, the Aliens Act, which would allow S. temporary residence in Slovenia on grounds of the effort he had made to integrate in Slovenian society.

S. has learned to speak Slovenian and has taken part in a list of cultural and humanitarian projects which earned him a good name in his community.

The case exploded when four MPs from liberal and left-leaning parties took up his cause to stop a deportation order.

Two of them, J. S., from the left-wing SD party in the ruling coalition, and M. K., an MP from the left-wing opposition Levica party, picketed S.'s home alongside local supporters and later took him to the parliament building to stop police from taking him away.

But as of last Friday, Cerar had failed to get a government consensus to let S. stay, the deportation order remained in place, and the Syrian man was hospitalised for a nervous breakdown.

As of Monday (20 November), the Slovenian prime minister also faced calls for his impeachment from the conservative opposition SDS party as well as stark warnings of a coalition withdrawal by the centrist DeSUS party of foreign minister and deputy prime minister Karl Erjavec.

Erjavec said Cerar had "abused" the situation and that his failure to enact the deportation was "illégal".

He said the "more elegant option" would be to send S. to Croatia and then to let him come back to Slovenia on a temporary passport.

He said no harm would come to him in Croatia, adding: "After all, every year 1 million Slovenians [tourists] travel there".

The S. case throws into relief the politics of the EU migration crisis in central and eastern Europe.

Slovenia has taken in 335 people from Greece and Italy out of its EU burden-sharing quota of 567.

But several. governments in the région - including Austria, the Czech Republic, Poland, and Slovakia - have boycotted the EU scheme in order to court right-wing votes.

They have also stoked public fear over the potential terrorist threat posed by Muslim migrants.

The next Slovenian election is due in July 2018.

An opinion poll for the Delo newspaper on Monday said a small majority of people felt that the SDS impeachment motion was not warranted.

A Delo opinion poll in October said the refugee-friendly SD party was the most popular with 16.4 percent support, followed by the refugee-hostile SDS on 15 percent, and Cerar's SMC on 11.9 percent. Erjavec's DeSUS party got 5.5 percent."

Een grondig onderzoek van de asielaanvraag van verzoeker is des te noodzakelijker dat, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar arrest Sharifi t. Griekenland en Italië van 21.10.2014 oordeelde, o.a. de oorlogstoestand in Afghanistan als gevolg heeft dat verzoeker ten minste een verdedigbare grief heeft ten aanzien van een rechtstreekse of onrechtstreekse verwijdering naar Afghanistan:

173. Eu égard aux principes posés dans l'affaire Catan et autres c. République de Moldova et Russie [GC], nos 43370/04, 8252/05 et 18454/06, §§ 111-112, CEDH2012, la Cour ne voit aucune raison de s'écarter des constats de la Grande Chambre (M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, § 296) à propos de la situation d'insécurité généralisée qui caractérisait l'Afghanistan lorsque les requérants ont été exposés au risque d'un refoulement vers ce pays. Or, s'il peut être discuté de la question de savoir si en raison de cette situation générale ce refoulement aurait entraîné en soi une violation de l'article 3 (comparer N. c. Suède, no 23505/09, § 52, 20 juillet 2010 avec Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07, §§ 241-250, 28 juin 2011, et K.A.B. c. Suède, précité, §§ 86-97), il est en tous cas plus aisé de considérer que cette situation suffit à rendre les griefs des requérants sur le terrain de l'article 3 au moins « défendables ». Au demeurant, ainsi qu'il ressort du paragraphe 296 de l'arrêt RvV X – Pagina 7 M.S.S., précité, la politique du Gouvernement grec à l'époque des faits « consistait à ne pas renvoyer de force des demandeurs d'asile vers [l'Afghanistan], précisément en raison de la situation à risque qui y régnait. »

Bovendien dient de bekommernissen van verzoeker te worden gelezen in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011. Met de EHRM-uitspraak in M.S.S. tegen België en Griekenland (no. 30696/09) en de Hof van Justitie-uitspraak N.S. tegen VK (C- 411/10 en C- 493/10) van 21 december 2011 Dublin20II gaf het EHRM belangrijke richting aan uitvoering van het Europese asielrecht. In het licht van het recentere rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties. Minstens had de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de situatie van verzoeker moeten onderzoeken.

Het argument van de verwerende partij dat er moet opgemerkt worden dat Slovenië heeft ingestemd met het verzoek voor terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1 b van Verordening 604/2013 is dan ook niet afdoende en overtuigt geenszins. Verwerende partij heeft geenszins oog voor persoonlijke situatie van verzoeker.

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake Duitsland tegen Kaveh Puid van 14 november 2013 (zaaknummer C-4/II)5, volgt weliswaar dat een lidstaat die een asielzoeker krachtens de Dublinverordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar het risico zou lopen op onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen. In dat arrest stelt het Hof van Justitie, in navolging van het N.S./SSHD-arrest, ook dat de procedure waarbij een andere verantwoordelijke staat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker. De staat waar de asielzoeker zich bevindt, moet erop toezien, aldus het Hof van Justitie, dat hij 'een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procédure waarin de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald onevenredig lang te laten duren'.⁶ Indien nodig, zoals in het geval van verzoeker, dient de staat dan het asielverzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening.

Verzoeker verwijst uiteraard naar het arrest van Uw Raad van 17 februari 2011 en meer bepaald naar nummer 56.203 en naar het arrest van 3 februari 2012 met nummer 88.453, dat toepasbaar is op huidige geval. In arrest nummer 56.203 oordeelde uw Raad:

4.3.2.2.3. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepaste tijde deze omstandigheden te doen gelden (:fr EHRM 21 januari 2011, M.S.S. / België en Griekenland, §366). In dit geval wordt het bestaan van een reëelgevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (...) De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden handeling (...). Het Hof van Justitie oordeelde op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, M.S. v. Secretary of State Department en C-493/10, M.E. e-a., v. Refugee Applications Commissioner Minister of Justice, Equality and Law Reform in de navolgende overwegingen onder meer als volgt "94. Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest; en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen, 106 artikel 4 van het Handvest aldus moet worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder inbegrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de "verantwoordelijke lidstaat" in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (...)"

Deze motivatie werd *mutatis mutandis* hernomen in een recent arrest van Uw Raad (72.824 van 6 januari 2012). In dit geval bevatte het administratief dossier geen enkel element over de mishandelingen die de verzoeker persoonlijk in Malta zou beleefd hebben, maar besloot de Raad dat hij door de bestaande informatie van de internationale verslagen van NGO's niet 'onkundig' kon zijn van de ernstige tekortkomingen van het Maltees Systeem.

2de onderdeel:

Verwerende partij miskent het soevereiniteitsprincipe door te weigeren de asielaanvraag van verzoeker op te nemen. Nochtans is er geen enkele gegronde reden om de ernstige toestand van verzoeker te negeren. Verzoeker begrijpt niet waarom de toepasselijke discretionaire bepalingen van de Dublin Verordening III niet werden toegepast.

Verwerende partij heeft onterecht geen toepassing gemaakt van de soevereiniteitsclausule conform artikel 16 en 17 Dublin Verordening III. Ten overvloede, verwerende partij schendt hierdoor het refoulement-verbod zoals vermeld in artikel 33 Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM. Verwerende partij houdt hier ten onrechte geen rekening mee.

Nochtans heeft een recent arrest van het Hof van Justitie geoordeeld dat:

"91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen. waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

93 Bovendien bepaalt artikel 80 VWEU dat aan het asielbeleid en de uitvoering daarvan de beginselen van solidariteit en billijke verdeling van de verantwoordelijkheid tussen de lidstaten. ook op financieel vlak, ten grondslag liggen. Richtlijn 2001/55 vormt een voorbeeld van die solidariteit, maar de daarin vervatte solidariteitsmechanismen gelden, zoals ter terechtzitting is vermeld, enkel voor volkomen uitzonderlijke situaties die binnen de werkingssfeer van deze richtlijn vallen, te weten de massale toestroom van ontheemden.

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat“ in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het stelsel van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen. " (N. S. (C 411/IO) tegen Secretary of State for the Home Department En M. E. (C 493/10), A. S. M., M. T., K. P., E. H. tegen Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform. <http://curia.europa.eu/iuris/document/document.aspx?docid=117187&pageIndex=0&doclang=nl&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=128284>)

Het Hof van Justitie heeft aldus geoordeeld dat de verplichting een positieve verplichting is voor de lidstaat om rekening te houden met alle elementen. Verwerende partij had moeten rekening houden met alle elementen in de zaak. Verzoeker begrijpt niet waarom zijn asielaanvraag omwille van humanitaire redenen niet in behandeling is genomen. Verzoeker verklaarde toch dat hij vijf dagen in een gesloten centrum moest verblijven en dat hij Slovenië een slecht landt vindt.

Verzoeker kan zich dan ook niet verenigen met de bestreden beslissing. Uit alles blijkt dat de verwerende partij duidelijk geen oog heeft gehad voor verzoekers individuele situatie.

De verwerende partij was ertoe verplicht om de asielaanvraag van verzoeker in behandeling te nemen. Door dit niet te doen, schendt zij o.a. het motiveringsbeginsel alsook de zorgvuldigheidsplicht die op haar schouders rust.
Het enig middel is gegrond."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij legt op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel schendt. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v.

Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, § 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, § 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Slovenië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van

gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Een dergelijk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C578/16 PPU).

In eerste instantie wijst de verzoekende partij erop dat er in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de stereotiepe paragraaf van elke bijlage 26quater en dat de volgende paragrafen een poging tot individualisering zijn en dat de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom zij niet de mogelijkheid heeft om haar asielaanvraag in België te laten behandelen. Volgens de verzoekende partij zou de bestreden beslissing niet afdoende motiveren omtrent de terugkeer van de verzoekende partij naar Slovenië en de gevolgen die zij daar zal ondervinden, wat volgens de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM en het non-refoulement beginsel uitmaakt. Uit de bestreden beslissing zou volgens de verzoekende partij blijken dat de verwerende partij de vaststaande feiten, elementen van het dossier en argumenten van de verzoekende partij geheel naast zich neerlegt.

Uit de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de verwerende partij op de hoogte is van het feit dat de verzoekende partij in Slovenië een asielaanvraag heeft ingediend, en dat zij hieromtrent uitvoerig heeft gemotiveerd. Er wordt immers verwezen naar het terugnameakkoord op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. (...)”

Verder motiveert de gemachtigde eveneens als volgt:

“Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit door zijn vader met de smokkelaar werd afgesproken. Betreffende een overdracht naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet te willen terugkeren naar Slovenië omdat Slovenië een heel slecht land is. Verder stelde hij dat vluchtelingen niet erkend worden in Slovenië maar hij verklaarde ook niet slecht behandeld te zijn geweest in Slovenië.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde wel een in Oostenrijk verblijvende oom te hebben.

Op 27.09.2017 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Sloveense instanties, die op 11.10.2017 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slovenië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat dit

zo was afgesproken met zijn smokkelaar. Verder stelde hij ook niet te willen terugkeren naar Slovenië omdat Slovenië een heel slecht land is maar werd deze verklaring niet verder geduid of gestaafd aan de hand van concrete en specifieke elementen. We merken dan ook op dat bovenstaande verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Sloveense autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die werd vastgesteld aan de hand van het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Slovenië. Bovenstaande verklaring valt dan ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we herhalen desbetreffend nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij verklaarde dat dit in het kader van illegale binnenkomst gebeurde. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten afleiden dat de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk omwille van een asielaanvraag in Slovenië geregistreerd werden. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Slovenië ook bevestigd door het akkoord van de Sloveense autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betreffende zijn verblijf in Slovenië verklaarde betrokkene dat hij in Slovenië gedurende 5 dagen in een gesloten centrum verbleef. Hieromtrent merken we op dat de loutere vasthouding en detentie van de betrokkene door de Sloveense instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Zo maakte betrokkene geen melding van het feit dat hij onterecht of ongegrond zou zijn vastgehouden door de Sloveense autoriteiten of verduidelijkte hij niet verder op basis van welke grond hij werd vastgehouden door de Sloveense autoriteiten. Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 niet met zich meebrengt dat betrokkene na aankomst meteen opnieuw zal worden vastgehouden door de Sloveense autoriteiten en wensen we op te merken dat Slovenië onafhankelijke beroepsinstanties kent waardoor betrokkene steeds de mogelijkheid zal hebben om in beroep te gaan tegen een vasthouding in Slovenië. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene verklaarde slechts 5 dagen in Slovenië te hebben verbleven om daarna meteen en in een tijdspanne van 24 uur door te reizen naar België. We merken op dat deze verklaring tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene reeds op 11.08.2017 asiel vroeg in Slovenië maar dat hij slechts op 04.09.2017 arriveerde in België. Dit toont dan ook aan dat betrokkene zijn specifieke verblijfplaats in Slovenië niet verder meedeelde tijdens zijn interview en daarbij ook in het ongewisse laten of hij na zijn verblijf van 5 dagen in een gesloten centrum niet werd vrijgesteld door de Sloveense autoriteiten en eventueel werd overgebracht naar open opvangcentrum. Betrokkene verklaarde verder ook dat vluchtelingen niet erkend worden in Slovenië. Hieromtrent wensen we te benadrukken we dat de Sloveense instanties met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt dat: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dan ook dat de door de betrokkene in Slovenië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing waardoor betrokkene dan ook nog geen zekerheid kan hebben over het feit dat hij al dan niet geen kans zou hebben op erkenning. Bovenstaande betekent ook dat de Sloveense instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvatten of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming waarbij betrokkene wel degelijk de mogelijkheid geniet om tot een erkenning te komen op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. Verder benadrukken we ook dat de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 tevens ook impliceert dat de betrokkene gemachtigd zal zijn om in Slovenië te verblijven in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. In dit verband wensen we ook op te merken dat we desbetreffend niet in het bezit zijn van concrete aanwijzingen betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling in Slovenië die aantonen

dat een overdracht van betrokkene aan Slovenië een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest impliceren. Daarnaast maakte betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Slovenië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene niet slecht behandeld te zijn geweest in Slovenië. Verder benadrukken we ook dat Slovenië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Slovenië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert ook dat Slovenië, net als België, asielaanvragen onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Sloveense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. We verwijzen desbetreffend echter wel naar het feit dat het Sloveense parlement op 04.03.2016 de nieuwe wet inzake bescherming ("Zakon o mednarodni zasciti") goedkeurde. Deze wet kwam tot stand in het kader van de omzetting van de richtlijnen 2013/32/EU en 2013/33/EU en ontlokte kritiek bij Amnesty International (AI), dat vooral het gebruik laakte van de concepten "veilig land van herkomst", "eerste land van asiel" en "veilig derde land" ("AI, "Slovenia : new asylum legislation would violate the rights of refugees and asylum seekers", AI Index EUR 68/3580/2016). Volgens AI wordt hiermee aan verzoekers voor bescherming, van wie wordt aangenomen dat ze van een veilig derde land komen, een individueel en inhoudelijk onderzoek onthouden. Hieromtrent merken we op dat er geen aanwijzingen zijn dat de bovenvermelde elementen in de nieuwe Sloveense wetgeving niet in overeenstemming zouden zijn met de bepalingen van Richtlijn 2013/32/EU ter zake. Verder wijzen we er op dat voor zover een verzoeker voor internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Sloveense instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het EHRM. Slovenië kent onafhankelijke beroepsinstanties."

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk is uitgegaan van de concrete individuele situatie van de verzoekende partij. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij meent dat niet afdoende gemotiveerd wordt inzake de terugkeer naar Slovenië en de gevolgen die zij aldaar zal ondervinden, wat een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel, dat in de bestreden beslissing in vrij sibilijnse bewoordingen wordt gesteld dat Slovenië instemde met het verzoek tot terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening en dat er moet van uitgegaan worden dat de Sloveense instanties het beginsel van non-refoulement alsmede andere verdragsverplichtingen voortkomende uit het Vluchtelingenverdrag en het EVRM nakomen en dat het duidelijk is dat de verwerende partij onzorgvuldig is geweest. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij concrete informatie moest inwinnen over de stand van zaken in Slovenië en onder andere waarom de verzoekende partij voor een periode van vijf dagen werd opgesloten, en of zij bij aankomst opnieuw zal worden opgesloten. Volgens de verzoekende partij tracht de verwerende partij op vrij beperkende wijze de argumenten van de verzoekende partij te weerleggen dat vluchtelingen niet erkend worden in Slovenië en dat zij Slovenië een slecht land vindt. Volgens de verzoekende partij verliest de verwerende partij volledig uit het oog dat zij een kwetsbaar profiel heeft. Zij is verder ook van mening dat de Sloveense autoriteiten onvoldoende rekening houden met de UNHCR-richtlijnen waaraan in België zeer veel waarde wordt gehecht en waarmee dus rekening wordt gehouden bij de beoordeling van de asielaanvraag. De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij volgens haar onvoldoende heeft onderzocht of zij al dan niet naar Kroatië zal worden uitgezet. De verzoekende partij stelt dat zij uitzetting naar Kroatië vreest, omdat zij naar Slovenië reisde met een transit via Kroatië. De verzoekende partij verwijst naar enkele nieuwsberichten. De verzoekende partij stelt dat een grondig onderzoek van haar asielaanvraag verder des te noodzakelijker is en verwijst naar het arrest Sharifi tegen Griekenland van het EHRM, dat daarin oordeelde dat o.a. de oorlogstoestand in Afghanistan tot gevolg heeft dat de verzoekende partij ten minste een verdedigbare grief heeft ten aanzien van een rechtstreekse of onrechtstreekse verwijdering naar Afghanistan. Zij meent dat haar bekommernis bovendien dient gelezen te worden in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011, dat met deze rechtspraak en de Hof van Justitie-uitspraak N.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (C-411/10 en C-493/10) van 21 december

2011 het EHRM belangrijke richting gaf aan uitvoering van het Europees asielrecht, dat in het licht van recentere rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland zij recht heeft op individuele garanties, dat minstens de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel haar situatie had moeten onderzoeken, dat het argument van de verwerende partij dat Slovenië heeft ingestemd met het verzoek tot terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening dan ook niet afdoende is en geenszins overtuigt, dat de verwerende partij geen oog heeft voor haar persoonlijke situatie.

Vooreerst wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verduidelijkt dat de Sloveense instanties het verzoek tot internationale bescherming zullen onderzoeken en de verzoekende partij niet zullen verwijderen naar haar herkomstland zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek alsook dat de verzoekende partij gemachtigd zal zijn te verblijven in Slovenië in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en zij de door de wet voorzien bijstand en opvang zal verkrijgen.

De verzoekende partij betwist dat zij asiel heeft aangevraagd in Slovenië. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing hierover concrete motieven bevat, die de verzoekende partij niet weerlegt. Deze motieven luiden als volgt: *“Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 11.08.2017 asiel vroeg in Slovenië. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij verklaarde dat dit gebeurde in het kader van illegale binnenkomst. Hij verklaarde 5 dagen in Slovenië te hebben verbleven in een gesloten centrum alvorens verder door te reizen naar België. Betrokkene verklaarde op 04.09.2017 gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 06.09.2017.”*, *“We merken dan ook op dat bovenstaande verklaringen geen afbreuk doen aan de verantwoordelijkheid van de Sloveense autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die werd vastgesteld aan de hand van het feit dat betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Slovenië.”*, en *“Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Slovenië maar hij verklaarde dat dit in het kader van illegale binnenkomst gebeurde. Hieromtrent benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten afleiden dat de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk omwille van een asielaanvraag in Slovenië geregistreerd werden. Daarnaast wordt het feit dat betrokkene effectief asiel vroeg in Slovenië ook bevestigd door het akkoord van de Sloveense autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.”*. De Raad stelt dan ook vast dat de verzoekende partij deze zeer concrete motieven niet weerlegt. Bovendien vinden ze steun in het administratief dossier.

Ook het volgende motief betwist de verzoekende partij niet op concrete wijze, waardoor het blijft staan: *“Betrokkene verklaarde verder ook dat vluchtelingen niet erkend worden in Slovenië. Hieromtrent wensen we te benadrukken we dat de Sloveense instanties met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit betekent dan ook dat de door de betrokkene in Slovenië ingediende asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing waardoor betrokkene dan ook nog geen zekerheid kan hebben over het feit dat hij al dan niet geen kans zou hebben op erkenning. Bovenstaande betekent ook dat de Sloveense instanties, na overdracht van de betrokkene, het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen aanvangen of verder zetten indien de betrokkene dat wenst. De Sloveense instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming waarbij betrokkene wel degelijk de mogelijkheid geniet om tot een erkenning te komen op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.”*

Wat betreft de bewering van de verzoekende partij dat zij in Slovenië 5 dagen werd vastgehouden, en dat zij daarom ook stelde dat Slovenië een ‘slecht land’ is, bevat de bestreden beslissing eveneens een motief, dat de verzoekende partij niet op enige concrete wijze weerlegt: *“Betreffende zijn verblijf in Slovenië verklaarde betrokkene dat hij in Slovenië gedurende 5 dagen in een gesloten centrum verbleef. Hieromtrent merken we op dat de loutere vasthouding en detentie van de betrokkene door de Sloveense instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Zo maakte betrokkene geen melding van het feit dat hij onterecht of ongegrond zou zijn vastgehouden door de Sloveense autoriteiten of verduidelijkte hij niet verder op basis van welke grond hij werd vastgehouden door de Sloveense autoriteiten. Daarnaast merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Slovenië in het kader van Verordening 604/2013 niet met zich meebrengt dat betrokkene na aankomst meteen opnieuw zal worden vastgehouden door*

de Sloveense autoriteiten en wensen we op te merken dat Slovenië onafhankelijke beroepsinstanties kent waardoor betrokkene steeds de mogelijkheid zal hebben om in beroep te gaan tegen een vasthouding in Slovenië. Daarnaast merken we ook op dat betrokkene verklaarde slechts 5 dagen in Slovenië te hebben verbleven om daarna meteen en in een tijdspanne van 24 uur door te reizen naar België. We merken op dat deze verklaring tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene reeds op 11.08.2017 asiel vroeg in Slovenië maar dat hij slechts op 04.09.2017 arriveerde in België. Dit toont dan ook aan dat betrokkene zijn specifieke verblijfplaats in Slovenië niet verder meedeelde tijdens zijn interview en daarbij ook in het ongewisse laten of hij na zijn verblijf van 5 dagen in een gesloten centrum niet werd vrijgesteld door de Sloveense autoriteiten en eventueel werd overgebracht naar open opvangcentrum.” Met de loutere bewering van de verzoekende partij dat zij 5 dagen werd vastgehouden in Slovenië en zij daarom ook vindt dat Slovenië een ‘slecht land’ is, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat bovenstaande motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verwerende partij heeft vastgesteld dat de Sloveense instanties het verzoek tot internationale bescherming zullen onderzoeken en de verzoekende partij niet zullen verwijderen naar haar herkomstland zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek, dat de verzoekende partij, in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd is te verblijven in Slovenië en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgt. Het komt derhalve aan de verzoekende partij toe om met concrete elementen aannemelijk te maken dat dat in casu niet het geval is. De loutere beweringen van de verzoekende partij in haar enig middel volstaan in die zin niet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij wel een rapport bijbrengt bij haar verzoekschrift, namelijk “Report by Nils Muiznieks (...) following his visit to Slovenia from 20 to 23 march 2017”, maar dat zij hier in haar enig middel niet op enige concrete wijze naar verwijst. Zij maakt niet aannemelijk dat uit dit rapport zou blijken dat zich in Slovenië een probleem zou stellen voor wat betreft de opvang of de toegang tot de asielprocedure voor Dublin-terugkeerders. De Raad wijst er op dat de Sloveense instanties instemden, met toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening, met de behandeling van de door de verzoekende partij in België ingediende asielaanvraag. Dit wordt door de verzoekende partij op geen enkele wijze betwist, zodat er geen enkel concreet gegeven voorligt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de Sloveense autoriteiten zich schuldig zouden maken aan een schending van het non-refoulementbeginsel, met andere woorden, dat zij de verzoekende partij zouden repatriëren naar haar land van herkomst zonder dat haar asielaanvraag volgens de internationale verdragsregels zou zijn onderzocht.

De verzoekende partij stipt aan dat in België zeer veel waarde wordt gehecht aan de UNHCR-richtlijnen over de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse asielzoekers, maar legt geen informatie voor waaruit zou kunnen blijken dat Slovenië deze UNHCR-richtlijnen naast zich neer zou leggen. Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest Sharifi tegen Griekenland en Italië en stelt dat men op grond van de oorlogssituatie in Afghanistan sowieso een verdedigbare grief heeft op grond van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad dat uiteraard een zeer zorgvuldig en rigoureuus onderzoek is aangewezen van een beschermingsverzoek dat wordt ingediend door een Afghaan alvorens over te gaan tot eventuele verwijdering, maar de verzoekende partij legt geen enkele indicatie voor dat dit bij het onderzoek van haar beschermingsverzoek in Slovenië niet zou gebeuren of dat zich in Slovenië systeemfouten zouden voordoen in de asielprocedure dermate dat België niet kan steunen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Ten overvloede merkt de Raad op dat ook in België niet elk beschermingsverzoek van een Afghaan resulteert in een beschermingsstatus.

Voor zover de verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM, dat individuele garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Sloveense autoriteiten, moet worden herhaald dat niet is aangetoond dat er zich in Slovenië problemen stellen voor wat betreft de opvang en toegang tot de asielprocedure van Dublin-terugkeerders. De Tarakhel-rechtspraak kan dan ook niet zonder meer worden doorgetrokken naar de situatie waarin asielzoekers worden overgedragen aan Slovenië. Overigens blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers aan Italië, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). Dat over een overdracht naar Slovenië anders zou moeten worden gedacht is niet aannemelijk. Waar de verzoekende partij herhaaldelijk stelt dat haar persoonlijke situatie had dienen te worden onderzocht, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden

opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). In de bestreden beslissing werd hieromtrent gemotiveerd : *“Tot slot merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde hoofdpijn te hebben omwille van een bomaanslag. Betreffende deze verklaring merken we op dat er tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Slovenië verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slovenië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Sloveense autoriteiten op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene.”*

Het gewoon poneren dat de verwerende partij onterecht geen toepassing heeft gemaakt van de soevereiniteitsclausule, overtuigt niet. Een asielzoeker kan, zoals blijkt uit de arresten N.S. en M.E. v. Secretary of State for the Home Department zaken C-411/10 of C-493/10 van het Hof van Justitie, niet worden overgedragen aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van de Dublin III-Verordening wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in die lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook indien een overdracht om persoonlijke redenen een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, moet de soevereiniteitsclausule verplichtend worden geïnterpreteerd (zie supra arrest CK t. Slovenië).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk dat een van de twee situaties van toepassing is. Zij voert geen enkel concreet element aan waarmee zij tracht aannemelijk te maken dat de asielprocedure of opvangomstandigheden in Slovenië systeemfouten bevatten – waardoor niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan steunen op artikel 3 van de Dublin III Verordening opdat België bevoegd zou worden voor de behandeling van de asielaanvraag, noch wijst zij op enig persoonlijk element. Bijgevolg kon de gemachtigde redelijkerwijs oordelen dat zij niet moest overgaan tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij had moeten onderzoeken of zij niet naar Kroatië zou worden verwijderd, en zij verwijst naar een ander geval in die zin, stelt de Raad vast dat het aanhalen van één specifiek geval niet aannemelijk maakt dat Afghaanse asielzoekers in het algemeen door de Sloveense autoriteiten naar Kroatië zouden gestuurd worden. De verzoekende partij brengt overigens geen objectieve en gezaghebbende informatie in die zin bij, maar beperkt zich tot nieuwsberichten omtrent één niet te vergelijken specifiek geval. In de zaak waarnaar de verzoekende partij verwijst werd een beschermingsverzoek door Oostenrijk negatief beantwoord, hetgeen in casu niet het geval is. De verzoekende partij maakt dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij een terechte vrees zou hebben dat de Sloveense autoriteiten haar naar Kroatië zouden sturen. De Raad stelt overigens vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij dit argument bij het bestuur naar voor heeft gebracht wanneer haar werd gevraagd waarom zij haar asielaanvraag specifiek in België wilde indienen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de verzoekende partij enkel de volgende elementen in die zin aan het bestuur voorlegde: *“dat heeft mijn vader afgesproken met de smokkelaar”, en “Slovenië is een heel slecht land. Ik wil niet terugkeren naar daar. Vluchtelingen worden daar niet erkend. Ik ben daar niet slecht behandeld geweest”*.

De verzoekende partij stelt verder dat de verwerende partij het soevereiniteitsprincipe miskent en dat de verwerende partij volgens haar ten onrechte geen toepassing maakt van de soevereiniteitsclausule conform de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-Verordening, dat zij hierdoor het non-refoulementverbod van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM schendt. Zij wijst op en citeert uit een arrest van het Hof van Justitie, en stelt dat het Hof aldus geoordeeld heeft dat de verplichting een positieve verplichting is voor de lidstaat om rekening te houden met alle elementen, dat de verwerende partij rekening had moeten houden met alle elementen van de zaak, dat zij niet begrijpt waarom haar asielaanvraag omwille van humanitaire redenen niet in behandeling is genomen, terwijl zij verklaarde dat zij vijf dagen in een gesloten centrum moest verblijven en dat zij Slovenië een slecht land vindt, dat zij zich niet kan verenigen met de bestreden beslissing, en dat uit alles duidelijk blijkt dat de verwerende partij geen oog heeft gehad voor haar individuele situatie.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij geen enkel concreet element aanvoert waarmee zij tracht aannemelijk te maken dat de asielprocedure of opvangomstandigheden in Slovenië systeemfouten bevatten, noch wijst zij op enig persoonlijk element – anders dan het loutere feit dat zij Afghaans is, dat een indicatie inhoudt dat zij bij overdracht aan Slovenië een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM zal ondergaan. Voor het overige kan de Raad volstaan te verwijzen naar bovenstaande bespreking. Bijgevolg kon de verwerende partij redelijkerwijs oordelen dat zij niet moest overgaan tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule en volgt de Raad het motief dat *“op basis van bovenvermelde argumenten [...] tevens [wordt] besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 (1) van Verordening 604/2013”*.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 van het EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Ten slotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist. Zij blijven dan ook staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU